

Näennäisten todistusten nojalla kuolemaan tuomittu

(Jatkoa.)

"On kummallista, Mike, mutta viiteen minuuttiin en voinut nähdä mitään mestauhuoneessa, silmäni olivat niin sameat. Sitteen vartija tuli luokseni ja tuljotti ulos Ikkunasta.

"Jospa olisin Presidentti, tai kuvernööri, tai joku", hän sanol.

"Miksi?" kysyin minä.

"Antaisin Billylle armahduksen", hän sanol.

"Sinä et siis usko, että hän murhasi Camberleyn?" kysyin.

"En tiedä. Mahdollisesti hän murhasi. Mutta en minä hänen tähtensä armahdusta antaisi, vaan tuon tytön tähden. Lyönpä vetoakin, että hän ei ole syönyt kunnan ateriala sen jälkeen kun Bill tänne tuotiin", hän sanol.

"En minäkään ole aivan tyytyväinen siihen tunnustukseen, Larry. Joskus — joskus ajattelen, että eiköhän mies mahtane olla vähän päästään sekasin sen jälkeen kun neljä tai viisi miestä on häntä koko yön piinannut. Se Dago Kid vannoi talvaan kautta, että hän tunnusti itsensä osalliseksi pankin rosvoukseen vaan sentähden, että saisi vähän nukkua."

Veronmaksajat tahtovat tuloksia kaikista huolimatta, Mike. Kun tapahtuu suuri rosvous tai murha, vaaditaan rikoksellisia rangaistukseen, sinä tiedät sen. Valtion ylläkirjies kättää meitä ja me saatamme rangaistukseen sen, jolle uskomme sen kuuluvan."

"Niin kat se täytyy olla, Larry. Mutta kyllä se todellakin on ankaraa sellaisia tyttöjä kohtaan kuin esim. Marie."

"Niin on. Yksi sanomalehti-Iikka, joka oli palkalla kun Billy mestat-

tiin, tahtoi kirjoittaa Mariesta oikein itkukirjotuksen. Älä tee sitä, sanoin minä. Se on nyt jo liian myöhäistä. Miksikä et sinä kirjoittanut sitä silloin kun tuo puolinäkäinen tyttö-parka taisteli yksinkäsin niin suurta taistelua Albanyssä? Silloin olisi siitä voinut olla jotain hyvää."

McCaffertyn sikaari oli loppunut ja hän kopeloi taskuun ja antoi yhden eslin kaivamiaan Havanoja Larrylle, sanoen:

"Ilosta Joulua, Larry!"

"Samaa sinulle!" vastasi Larry ottaen sikaarin.

"Kuulehan, Larry."

"Jeh?"

"Olisi se kiero asia, eikö, jos Bill Kennon ei olisikaan ottanut sitä vanhaa hengiltä?"

"Jeh", sanol Larry hiljaa, ilkahtaan levottomasti. "Mutta minä en käsitä miten sinä sen asian selität, Mike. Joku varmasti pisti vauhasta kylkeen. Ja Bill viime aikoina oli ollut paljon yksissä ukon kanssa ja tiesi mitä ukon varastossa oli."

"Se oli kummallinen veitsen pistos se", sanol kapteeni. "Olen nähnyt paljon leikkauksia aikanaani, alhaalla tokalla ja muissakin paikoissa. Mutta en ikinä ole tavannut ketään, joka olisi lyönyt veitsellä suoraan sivuttain."

"Se oli todellakin kummallinen teko," myönsi Larry. "En ymmärrä miten kukaan voi sillä tavalla lyödä tai pistää niin suoraan. Ja vielä kylkeen halki. Lääkäri sanol minulle että kummallakin puolella haavaa on luv, ja kuitenkin irti murtumattomana."

"Missähän Bill oli mahtanut sen oppia?" ihmetteli kapteeni.

"En usko, että hän on sitä missään oppinut", sanol Larry. "Se oli vaan sellainen "greenhornin" temppu, joka joskus voittaa kaikki tahturit. Muistatko, kun me ajoimme pufjata Jack Billingsin pokkeripöydässä, vain leikin päältä? Ja hän, joka ei koskaan ol-

lut ennen korttipakkaa nähnyt, voitti meidät siinä pelissä. Minä luulen, että Bill Kennon vaan sieppasi yhden niistä miekoista tai tikareista — olihan niitä sillä vanhalla narrilla siellä jokapaikka täynnä — ja se pisti vaan sattui sellainen."

"Mahdollisesti, mahdollisesti, Larry. Ja hänellä oli ne jalokivet silloin kun sinä vangitsit hänet."

"Niin oli."

"On sekin kummallista, kun hän vannoi, että oli saanut ne lahjaksi."

"Sitä samaa hän väitti vielä sähkötuolissa, Mike. Kun he olivat laitaneet sen kummallisen nahkalaitoksen hänen päähänsä ja olivat sitomassa nilkkoja kiinni tuoliin hän sanol:

"Camberly antol ne minulle. Hän sanol, että ne olisivat apuna pikku kodin kalustamisessa tytölle jota minulle."

"Ja hänkö käyttäytyi kehnosti, Larry?"

"Kurjasti. Rukoll ja huusi koko yön, ja sitten kun pappi tuli, hän talvaan kautta vannoi, ettei hän tahtanut sitä ja että hän saa kyllä paistua helvetissä jankakkeisesti, jos hän valehtelee."

"Mies kyllä saa tehdä sen", puolustell McCafferty. "Isä Riley sanol minulle, että ihmisellä ei ole mitään normaalista velvollisuutta ilmottaa rikostaan julkisesti, joko hän sitten on ayyllinen tai ei."

"Ehkä ei", myönsi McCraw vastahakoisesti, "mutta tuntuu se melko sumealta sivuaskeleelta kun mies toivoo paistuvansa helvetissä."

"Well, Larry, kun mies tietää, että hänet tullaan hihnolla sitomaan tuoliin ja sitten täyttämään sähköllä, niin ei sekään ole mikään nautinnon hetki odotettavana. Hän on tiennyt jo kuukausia edeltäkään, että se on tulossa, toivoo öisin ja dottaa sitä ja pelkää sitä ja kauhistuu jo ajatus-takin siitä, niin mahtaa hänen jär-

kensä olla jo hteman helkko silloin kun se vihdoin tulee.

"Iän oli kovin kummallisen näkönen, Mike. Niiden täytyi melkein kantamalla kulettaa hänet kuolinhuoneeseen. Silmänsä olivat suuret ja lasimaiset. Huulensa sinervät, ja kun hän kostutti niitä kielellään kuului hiljaisuudessa niistä ääni kuin sautapaperin kihnutus.

"Hän oli kovin nuori ja avuttoman näköinen istuessaan sähkötuoliin. Luulen, että hän oli vasta noin kahdenkymmenen-neljän tai viiden. Olenpa varma, että jos koko oikeuskunta, valtion ylläkirjies ja kuvernööri olisivat olleet palkalla tuossa vihreässä huoneessa sen ison murhatuolin läheisyydessä, niin eivät he olisi voineet tuntea ylpeyttä Bill Kennonin tappamisen johdosta, vaikkapa hän tekikin sen murhan."

(Jatkoa sivulla neljatoista)

HAUSKAA JOULUA
—Ja—
ONNEKASTA UUTTA VUOTTA
kaikille Toverittaren lukijoille
—toivoo—
ANNA JA ARVI AHO
3 Evergreen Ave. Rye, N. Y.

JOULU ILOA ja TARMOA LUOK-
KATAISTELUSSA ALKAVALLE
VUODELLE
—toivoo—
RUUSA KORPI
C/o Mrs. Turnbull
Burchase St., Rye, N. Y.

HALUTAAN TIETÄÄ

Haluaisin saada tietää missä on EVI LAITINEN (entinen nimi) nykyistä nimeään en muista, ollut White Plains, N. Y., vuosina 1912—13. Jos satut tämän huomaamaan ole hyvä ja läheta osoitteesi, osoitteella: YRJÖ LEHTO, 7163 Nagle Ave., Detroit, Mich.

Sosialistiosastojen ihanneliittoja ja sunnuntaikouluja var-
ten kirjoittanut
Ethel Whitehead.

Englanninkielestä suomalaisen
asuun sovitannut
Felix Hyske.

Näytelmän laulut säveltänyt
K. Rautio.

HENKILÖT:

Löllerö, ovenvartia keijukais-
linnassa.

Töllerö, hänen toverinsa.
Keijukaisvartiosten päällikkö.

Olantha, keijukaisvartiatar.
Lempeys, kamarineiti.

Hempeys, kamarineiti.
Narsissi, keijukainen.

I:nen keiju.
II:nen keiju.

III:mas keiju.
III:jas keiju.

I:nen Haltiatar.
II:nen Haltiatar.

Philip, ihmislapsi.
Kuningas Talvi.

Pohjatuuli, hänen palveli-
jansa.

Pakkanen, hänen apurinsa.
Joulupukki, lasten hyvä
tuttu.

Kapitalismi.
Työ.

Keijukaisvartiasto. Haltiatta-
ria. Keijuja y. m.

(Huomaa! Henkilöluku on siinä järjestyksessä kun tulevat näyttämölle).

PUVUSTO:

Olantha: Valkea hallitsijatarpu-
ku laahustimella. Valkea viit-
ta vihreillä koristeilla. Pu-
vussa säteilee helmiä ja jalokiviä. Päässä kruunu, kädessä
valtikka, molemmat koristel-
tuja. Toisessa näytöksessä sa-

Koska Itku Vaikenee

Kakstinäytöksinen Keijukaisnäytelmä

ma puku, viitta vain punanen
ja nahalla reunustettu.

Hempeys ja Lempeys: Vihreät
laahustin puvut.

Narsissi: I näytös, sateenkaaren
värinen keijukaispuku. II:nen
näytös: Yksinkertainen puu-
villapuku jonka alla on kei-
jukaispuku.

Keijuvartioston päällikkö: Vih-
reä puku, hopealla koristettu.
II näytös: Valkea puku, ho-
pealla koristettu. Trikoot.

Löllerö ja Töllerö: Punertavat
tiukat puvut. II näytös: val-
keat.

Talvi: Valkea parta ja tukka.
Valkeat polvihousut ja val-
kea takki, samoin viitta.

Pakkanen: Valkea tiukasti käy-
pö puku, samoin lakki valkea,
jos mahdollista reunustettu
puuvillalla.

Pohjatuuli: Harmaa tiukka pu-
ku, polvihousuilla. Harmaa
viitta, valkeat koristeet. Tuk-
ka pitkä.

Joulupukki: Kaikille tuttu pu-
ku.

Philip: Repaleinen puku ensi
näytöksessä. II näytös siisti
yksinkertainen puku.

Kapitalismi: Komeasti puettu
suurivatsainen herrasmies,
turkeissa, silkkihatussa. Pal-
jon sormuksia sormessa. Pak-
sut kellonvitjat. Rahasalukku
kädessä.

Kastepisarakeijukaiset: Sateen-
kaarenväriset harsopuvut. Siiv-
vet samasta kankaasta.

Haltiattaret: Ruskean vihreissä
täplikkäissä puvuissa.

Vartiosto: Vihreät puvut, pah-
vista tehdyillä hopeanvärisi-
llä kypärillä ja rintahaarnis-
koilla.

Haltiattaria, keijukaisia ja
vartiostoa saa olla niin paljon
kuin suinkin varat myöntävät
pukujen laittoon. (Mielestäni
olisi viisainta jonkun suurem-
man osaston kustantaa puvut ja
sitten vuokraa vastaan lainata
niitä toisille osastoille. Suom.
muist.)

I NÄYTÖS.

(Keijukaislinnassa. Seinät ko-
risteltu vihreillä lehdillä, sep-
peleillä ja kukilla mikäli mah-
dollista. Oikealla suuret ovet.
Vasemmalla sivulla pienemmät.
Perällä on Olanthan valtaistuini
jonne johtaa pari porrasta.)
(Esiripun noustessa istuvat
Löllerö ja Töllerö selkää selkää
vasten lattialla lähellä ulko-
ovea ja torkkuvat. Hetkisen ku-
luttua kuuluu ulkoa torven ää-
ni. Aukovat hieman silmiään.)
LÖLLERÖ: (unisena) Siellä
on varmaankin valtiatar. (Nuk-
kuu jälleen).

TÖLLERÖ: (Samoin) Aivan
niin, siellä on valtiatar. (Nuk-
kuu.)
(Torven ääni kuuluu uudelleen)

MOLEMMAT: (Heräävät
taasen ja tuijottavat toisiinsa).
LÖLLERÖ: Minähän sanoin
että siellä ulkona on valtiatar.
—Meidän täytyy avata portti.
(Nukahtaa).

TÖLLERÖ: Aivan niin, ava-
ta portti. — (Haukottelee ja
nukahtaa hänkin).

(Torven ääni kuuluu nyt kol-
masti peräkkäin voimakkaana).

LÖLLERÖ: (Hypähtää peläs-
tyneenä ylös) Minä otaksuin
että aukasimme jo portit.

TÖLLERÖ: (Joka on myös
hypännyt ylös) Aivan samoin
otaksuin minä. Katselevat toi-
siaan kauhistuneina. Torvi soi
taasenkin).

VARTIOPÄÄLLIKKÖ: (ul-
kona) Löllerö, Töllerö, avatkaa
portti, Valtiatar odottaa.

LÖLLERÖ: Voi pyhä — —

TÖLLERÖ: — armollisuus.
(Menevät aukasemaan portin,
ulkokultainen hymy huulillaan.
Asettuvat kummallekin puolen
ovea).

LÖLLERÖ: Voi pippurin kar-
vaus, nyt sitä tulee —

TÖLLERÖ: Tulee, tulee —
voi selkää parkaani.

LÖLLERÖ: (Huokaa) Ah
niin —

TÖLLERÖ: (Samoin) Ah
niin — (Kuuluu askeleita, au-
kasevat oven kumartaen syvään.

Sisään tulee vartioston päällik-
kö miehineen jotka asettuvat
kunniakujaan oikealle ovelle).

PÄÄLLIKKÖ: Mitä te ajat-
telette antaessanne Valtiattaren
odottaa?

LÖLLERÖ ja TÖLLERÖ:
(Yhtäaikaa) Antaneetko hänen
odottaa?

PÄÄLLIKKÖ: Niin, antaneet
odottaa. Valtiatar on hyvin tyy-
tyvätön teihin. — Hiljaa, hän
tulee.